

Sygn. akt II UK 136/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku S. A.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o ponowne rozliczenie rocznej emerytury policyjnej za lata 2000-2007 oraz o odsetki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 maja 2018 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej zapłaty odsetek od kwoty 4.457,34 zł od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.961,81 zł od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania;

2. oddala skargę kasacyjną w pozostałej części;

3. pozostawia Sądowi Apelacyjnemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. decyzjami z dnia 31 maja 2012 r. o ponownym rozliczeniu rocznym policyjnej emerytury S. A. dokonał ponownego rozliczenia świadczenia emerytalnego na podstawie jego oświadczenia o kwocie przychodu osiągniętego w latach 2001-2007, natomiast na podstawie decyzji z dnia 4 czerwca 2012 r., w sprawie wypłaty odsetek, wypłacił S. A. należne odsetki za okres od dnia 22 listopada 2011 r. do dnia 20 grudnia 2011 r. w kwocie 142,89 zł.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 15 maja 2015 r.: 1) oddalił odwołania od decyzji wydanych w dniu 31 maja 2012 r. i decyzji wydanej w dniu 4 czerwca 2012 r.; 2) oddalił odwołanie w zakresie żądania zapłaty odsetek od kwoty 3.217,92 zł - od dnia 20 maja 2003 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.700,73 zł - od dnia 23 kwietnia 2003 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.822,77 zł - od 24 marca 2004 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.937,06 zł - od dnia 7 marca 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.187,18 zł - od dnia 28 lutego 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.228,32 zł - od dnia 1 marca 2008 r. do dnia zapłaty; 3) przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wnioski o ustalenie należnych odsetek od kwoty 4.457,34 zł - od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł - od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.961,81 zł - od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty;

W sprawie ustalono, że S. A. nabył prawo do emerytury policyjnej na mocy decyzji z dnia 3 lipca 1990 r. Decyzjami o rozliczeniu rocznym policyjnej emerytury wydawanymi w latach 2001-2011 organ rentowy stwierdzał, że przychód osiągnięty przez ubezpieczonego w danym roku przekroczył niższą kwotę graniczną dla tego roku i wobec tego emerytura odwołującego była zmniejszana. Pismem z dnia 22 września 2011 r. S. A. wniósł o wypłacanie emerytury w pełnej kwocie od dnia 1 października 2011 r. oraz o zwrot niesłusznie potrącannej emerytury za okres ostatnich pięciu lat. Organ rentowy w związku z tym pismem decyzjami z dnia 6

października 2011 r. o rozliczeniu rocznym policyjnej emerytury dokonał rozliczenia świadczenia emerytalnego na podstawie oświadczenia o łącznej kwocie przychodu osiągniętego odpowiednio w latach 2008, 2009 i 2010 stwierdzając, że łączna kwota przychodu osiągniętego przez ubezpieczonego w tych latach nie przekroczyła niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla danego roku, a zatem osiągnięta kwota przychodu nie uzasadniała zmniejszenia emerytury w powyższych latach. Tym samym stwierdzono, że S. A. przysługuje zwrot świadczenia w kwotach odpowiednio 4.457,34 zł, 4.732,07 zł i 4.961,81 zł.

W piśmie z dnia 30 stycznia 2012 r. ubezpieczony rozszerzył wniosek z dnia 20 września 2011 r. o wypłatę niesłusznie potrąconej emerytury za okres ostatnich dziesięciu lat (od 2000 r.) wraz z należnymi odsetkami „w wysokości odsetek od zaległości podatkowych, liczonych za każdy miesiąc oddzielnie od dnia wymagalności emerytury za dany miesiąc do dnia zapłaty oraz o spłatę odsetek, w wysokości odsetek od zaległości podatkowych, liczonych za każdy miesiąc oddzielnie od dnia wymagalności emerytury za dany miesiąc do dnia zapłaty”. W odpowiedzi na powyższe organ rentowy wskazał, że brak jest podstaw do zwrotu kwot dokonanych zmniejszeń na podstawie pisemnego oświadczenia o kwocie przychodu uzyskanego z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za okres dziesięciu lat wstecz.

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2012 r. o rozliczeniu rocznym policyjnej emerytury pozwany organ dokonał rozliczenia świadczenia emerytalnego na podstawie oświadczenia o łącznej kwocie przychodu osiągniętego w 2011 r., stwierdzając, że łączna kwota przychodu osiągniętego przez skarżącego w 2011 r. nie przekroczyła niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla tego roku, a zatem osiągnięta kwota przychodu nie uzasadniała zmniejszenia emerytury w 2011 r. Z uwagi na powyższe stwierdzono, że S. A. przysługuje zwrot świadczenia w kwocie 3.839,32 zł.

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 31 maja 2012 r. organ emerytalny dokonał ponownego rozliczenia świadczenia emerytalnego na podstawie oświadczenia o łącznej kwocie przychodu osiągniętego odpowiednio w latach 2001-2007, stwierdzając, że łączna kwota przychodu osiągniętego przez skarżącego w tych latach nie przekroczyła niższej kwoty granicznej przychodu ustalonej dla danego

roku, a zatem osiągnięta kwota przychodu nie uzasadniała zmniejszenia emerytury w tych latach. Z uwagi na powyższe stwierdzono, że S. A. przysługuje zwrot świadczenia w kwotach odpowiednio 3.217,92 zł, 3.700,73 zł, 3.822,77 zł, 3.903,32 zł, 3.937,06 zł, 4.187,18 zł oraz 4.228,32 zł. Natomiast decyzją z dnia 4 czerwca 2012 r. w sprawie wypłaty odsetek organ emerytalny postanowił wypłacić S. A. należne odsetki za okres od dnia 22 listopada 2011 r. do dnia 20 grudnia 2011 r. w kwocie 142,89 zł w związku z tym, że nie wypłacił należnego świadczenia w terminie przewidzianym w przepisach określających zasady wypłacania świadczeń pieniężnych z zaopatrzenia emerytalnego, który to termin upłynął w dniu 21 listopada 2011 r. W dniu 25 czerwca 2012 r. organ rentowy wydał ponadto decyzję o ponownym rozliczeniu rocznym policyjnej emerytury odwołującego się z tytułu dochodów osiągniętych w 2010 r.

Mając na uwadze art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Anty korupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 132; dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy), Sąd Okręgowy stwierdził, że skoro ubezpieczony wniosek o wznowienie postępowania złożył w dniu 30 stycznia 2012 r., nie jest możliwe wypłacenie kwot wynikających z ponownego rozliczenia, bowiem mimo że zaskarżone decyzje zostały wydane dnia 31 maja 2012 r., to dotyczyły okresów rozliczeniowych w latach 2001-2007. W związku z powyższym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie od decyzji z dnia 31 maja 2012 r. oraz od decyzji z dnia 4 czerwca 2012 r.,

Sąd wskazał też, że ubezpieczony po raz pierwszy wniosek o wypłatę odsetek od kwoty 4.457,34 zł - od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł - od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.961,81 zł - od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty zgłosił w postępowaniu przed Sądem. Dlatego też wniosek o wypłatę odsetek od powyższych kwot został przekazany do rozpoznania pozwanemu organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 września 2016 r. oddalił apelację ubezpieczonego od powyższego wyroku.

Sąd wskazał, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i wobec tego te ustalenia Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje, nie widząc potrzeby ich powtarzania. Także ocena prawna sprawy przedstawiona przez Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego wyroku jest prawidłowa i dlatego Sąd drugiej instancji przyjął ją za własną.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że ubezpieczony wniosek o wznowienie postępowania administracyjnego w tej sprawie (dotyczący zawieszenia części świadczenia od 2000 r.) złożył dopiero w styczniu 2012 r. zaś organ rentowy uznał, że na skutek błędu organu rentowego doszło do ograniczenia wysokości emerytury skarżącego od 2000 r. i wydał w dniu 31 maja 2012 r. siedem decyzji w sprawie ponownego rozliczenia rocznego policyjnej emerytury w związku z uzyskiwanym przychodem za lata 2001-2007 z tym, że nie wypłacono mu niedopłaconego świadczenia (dokonano wypłaty jedynie za trzy lata wstecz).

Sąd Apelacyjny uznał, że nie doszło w sprawie do naruszenia art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Podkreślił, że skoro nie ma możliwości wypłaty skarżącemu żądanych kwot emerytury, poza wyrównaniem niedopłaconego świadczenia za trzy lata wstecz, nie ma podstaw do zapłaty odsetek od niewypłaconego wyrównania.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał też zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 477¹⁰ k.p.c. (§ 2 tego artykułu), gdyż wniosek o wypłatę odsetek od wypłaconych kwot wyrównania emerytury skarżący złożył dopiero w postępowaniu sądowym.

Ubezpieczony zaskarżył ten wyrok skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: art 385 k.p.c., przez jego zastosowanie i oddalenie apelacji pomimo jej zasadności; art. 386 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie, mimo że apelacja jest w całości uzasadniona; art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że Sąd nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia na temat należnych odsetek od kwoty 4.457,34 zł - od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł - od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty

4.961,81 zł - od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty, chociaż pozwany pomimo wniosku ubezpieczonego nie wydał decyzji w tym zakresie w terminie dwóch miesięcy od dnia wpływu wniosku, a także naruszenie prawa materialnego: art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że znajduje on zastosowanie w sytuacji, gdy organ emerytalny dokonywał zmniejszenia świadczenia emerytalnego przez jego potrącanie, wypłata świadczeń nie została wstrzymana oraz gdy nie doszło do wznowienia wypłaty świadczenia; art. 134 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) w związku z art. 11 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez ich niezastosowanie, co doprowadziło Sąd do błędnego przekonania, że zmniejszenie emerytury przez organ emerytalny przez dokonywanie potrąceń określonych kwot jest sytuacją tożsamą z okolicznościami uregulowanymi w art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym; art. 85 ust. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) w związku z art. 49a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, przez ich niezastosowanie, co doprowadziło Sąd do oddalenia powództwa w części, w jakiej powód domagał się zapłaty odsetek ustawowych od kwot nienależnie zmniejszonych świadczeń; art. 26 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2011 r.), przez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenia powoda nie mogą być dochodzone z uwagi na upływ trzyletniego terminu wskazanego w art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, podczas gdy co do roszczenia o zapłatę nienależnie zapłaconych składek w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2011 r. miał zastosowanie 10-letni termin przedawnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, emerytura lub renta inwalidzka ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w przepisach art. 104 ust. 1a-6, ust. 8 pkt 1 i 2 oraz ust. 9 i

10 ustawy emerytalnej. Zmniejszenie emerytury na podstawie tego przepisu, nie stanowi wstrzymania wypłaty emerytury, o którym mowa w art. 45 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Ten ostatnio wskazany przepis wymienia przesłanki uzasadniające wstrzymanie wypłaty emerytury, do których nie należy osiąganie przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Nie ma jednak racji skarżący, że art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy nie reguluje jego sytuacji. O ile nie ma on zastosowania wprost, to jego odpowiednie zastosowanie przewiduje ust. 3 tego artykułu, zgodnie z którym przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, z tym że w przypadku wznowienia postępowania albo wskutek kasacji okres jednego miesiąca lub trzech lat liczy się od miesiąca, w którym wniesiono wniosek o wznowienie postępowania lub wniesiono kasację.

Organ rentowy zaskarżonymi decyzjami dokonał ponownego rozliczenia rocznego policyjnej emerytury za okres wsteczny. Podstawę tych decyzji stanowił art. 33 ust. 1 pkt 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w myśl którego decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli nieprawidłowe obliczenie wysokości świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu emerytalnego. Nastąpił zatem przypadek ponownego obliczenia wysokości emerytury (za okres wsteczny) objęty zakresem art. 46 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, do którego odpowiednie zastosowanie ma art. 46 ust. 2 tej ustawy, zgodnie z którym jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu emerytalnego, wypłatę wznowia się poczynając od miesiąca, w którym ją wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż trzy lata wstecz, licząc od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu. Konsekwencją tego jest wznowienie wypłaty części nieprawidłowo zawieszanej emerytury - ograniczone do trzech lat wstecz, licząc od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu.

Skarżący wyraża także zastrzeżenie co do zgodności art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 32 w związku z art. 64 Konstytucji RP, wskazując na wyraźne zróżnicowanie sytuacji prawnej organu rentowego i świadczeniobiorcy i odnosząc to do porównania terminu wynikającego z art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (przewidującego - w stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2011 r. - dziesięcioletni termin przedawnienia należności z tytułu składek) z terminem z art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

W myśl ugruntowanego orzecznictwa Trybunału, z zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną), powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Podmioty różniące się mogą być natomiast traktowane odmiennie. Ocena każdej regulacji prawnej z punktu widzenia zasady równości powinna być zatem poprzedzona zbadaniem sytuacji prawnej podmiotów i przeprowadzeniem analizy, jeśli chodzi o ich cechy wspólne, jak i cechy różniące (zob. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 5 listopada 1997 r., K 22/97, OTK 1997 nr 3-4, poz. 41; z dnia 7 maja 2002 r., SK 20/00, OTK-A 2002 nr 3, poz. 29; z dnia 17 października 2006 r., P 38/05, OTK-A 2006 nr 9, poz. 123; z dnia 3 lipca 2007 r., SK 1/06, OTK-A 2007 nr 7, poz. 73; z dnia 29 września 2015 r., K 14/14, OTK-A 2015 nr 8, poz. 124).

Zasada równego traktowania organu rentowego i ubezpieczonych, posiadających wspólną cechę istotną - status stron stosunku ubezpieczenia społecznego rozliczających wzajemne należności, w zakresie ochrony ich praw majątkowych (o której wypowiadał się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 26 maja 2010 r., P 29/08, OTK-A 2010 nr 4, poz. 35 oraz w wyroku z dnia 19 kwietnia 2012 r., P 41/11, OTK-A 2012 nr 4, poz. 41), uzasadniająca sięgnięcie po wzorzec z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, może być rozpatrywana w aspekcie regulacji dotyczących rozliczeń należności z tego samego tytułu. W grę wchodzi zatem porównanie sytuacji osoby ubezpieczonej, której przysługiwałoby wobec organu rentowego roszczenie o zaległe świadczenia (niewypłacone na skutek błędu organu

rentowego) do sytuacji organu rentowego uprawnionego do uzyskania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. Inaczej rzecz ujmując, równość praw ubezpieczonego i organu rentowego dotyczy wzajemnych rozliczeń w obrębie tego samego świadczenia (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 lipca 2016 r., P 131/15, OTK-A 2016, poz. 52). Wobec powyższego przywoływany przez skarżącego art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie jest adekwatnym wzorcem porównawczym, skoro zawiera ograniczenie możliwości dochodzenia od płatników zwrotu zaległości składowych, a art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy reguluje ograniczenie dochodzenia zaległych świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego. Natomiast przy kontroli zgodności z zasadą równego traktowania kontrapunktem do tego ostatniego przepisu jest art. 49 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, który w punkcie 2. ogranicza możliwość żądania od ubezpieczonego zwrotu nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych za okres maksymalnie trzech lat od dnia wydania decyzji. Tak więc zarówno obowiązek organu rentowego wypłaty zaległych świadczeń, jak i obowiązek zwrotu przez ubezpieczonego świadczeń nienależnie pobranych ograniczony jest takim samym - trzyletnim okresem. W konsekwencji nie ma podstaw, aby uznać, że art. 46 ust. 2, ograniczając możliwość wypłaty należnych (a niewypłaconych z winy organu rentowego) świadczeń za okres nie dłuższy niż trzy lata wstecz, narusza art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż we wzajemnym rozliczeniu świadczeń emerytalno-rentowych występuje symetria między terminami ograniczającymi możliwość dochodzenia roszczeń, identyczna zresztą jak powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym (zob. art. 133 i art. 138 ustawy emerytalnej).

W rezultacie nie potwierdził się zarzut kluczowy dla rozstrzygnięcia o roszczeniu głównym zarzut naruszenia art. 46 ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

W uzasadniony jest natomiast zarzut naruszenia art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że w dniu 22 września 2011 r. S. A. wniósł o wypłacanie emerytury w pełnej kwocie od 1 października 2011 r. oraz o zwrot niesłusznie potrącannej emerytury za okres ostatnich pięciu lat a w piśmie z dnia 30 stycznia 2012 r. ubezpieczony rozszerzył ten wniosek o wypłatę niesłusznie

potrąconej emerytury za okres ostatnich dziesięciu lat, czyli od 2000 r., wraz z należnymi odsetkami. Z pisma tego wynika globalne żądanie zapłaty odsetek od kwot, o które zmniejszono emeryturę od 2000 r., a oceny tej nie zmienia wskazany sposób obliczenia odsetek (w wysokości odsetek od zaległości podatkowych). Nieuprawniony jest zatem wniosek Sądu, że ubezpieczony po raz pierwszy wniosek o wypłatę odsetek „od kwoty 4.457,34 zł od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.961,81 zł od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty” zgłosił w postępowaniu sądowym.

Mając na uwadze powyższy, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej odsetek od kwoty 4.457,34 zł od dnia 11 marca 2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.732,07 zł od dnia 31 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.961,81 zł od dnia 29 marca 2011 r. do dnia zapłaty oraz oddalił skargę kasacyjną w pozostałej części, pozostawiając Sądowi Apelacyjnemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).